Lublin, dnia (…) roku

Sygn. akt: OS 8/21

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…)roku

w składzie:

Przewodniczący:	radca prawny Tomasz Grabek
Sędziowie:	radca prawny Paweł Kutrzuba- sprawozdawca radca prawny Olimpia Marcewicz - Kochnio
Protokolant:	Magdalena Piekarczyk

po rozpoznaniu w dniu (…)roku sprawy ze skargi p. (…)na postępowanie radcy prawnego (…)na skutek odwołania wniesionego w dniu (…)roku od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…)roku sygn. akt RD – (…)o odmowie wszczęcia dochodzenia o przewinienie dyscyplinarne

postanawia

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 74[1] ustawy z dnia 6 lipca 1982 r., o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 75 z późn. zm.) utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia dochodzenia o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r., o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 75 z późn. zm.) w związku z art. 6 i art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

Przewodniczący	***Członkowie***	
……	……	……
Tomasz Grabek	*Paweł Kutrzuba*	*Olimpia Marcewicz - Kochnio*

UZASADNIENIE

Na posiedzeniu jawnym w dniu (…)roku Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (zwany dalej: Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym) w Lublinie rozpoznał sprawę ze skargi p. (…)przeciwko radcy prawnemu (…)obwinionej o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 i art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny

W dniu (…)roku do Okręgowej Izby Radców Prawnych wpłynęła skarga p. (…)na postępowanie radcy prawnego (…)prowadzącej indywidualną Kancelarię Prawną Radcy Prawnego przy ul. (…), nr wpisu: (…), a także zajmującej się pomocą prawną oraz doraźnym doradztwem w bieżących sprawach spółek (…)oraz (…) w której Skarżący zarzucił radcy prawnemu (…)naruszenie obowiązującego prawa oraz Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z uwagi na asystowanie w dniu (…)roku przy bezprawnym rozwierceniu zamka wejściowego do biur mieszczących się na III piętrze w budynku przy ul. (…) w (…), a następnie dokonanie przeszukania pomieszczeń biurowych wraz z innymi ustalonymi osobami pomimo wyraźnego sprzeciwu Skarżącego.

W dniu (…)roku wobec wypowiedzianej umowy najmu lokalu spółce (…). radca prawny (…)wraz z p. (…)oraz p. (…)mieli zabrać z budynku rzeczy należące do powyżej wymienionych spółek. Jak wskazał Skarżący, radca prawny (…)jako reprezentant zawodu zaufania publicznego, pozwoliła na zniszczenie mienia poprzez rozwiercenie zamku wejściowego, wybijanie szyb wewnątrz biura. Nie podjęła żadnych czynności zmierzających do zminimalizowania generowanych szkód w budynku. Co więcej, pozwoliła na dokonanie powyższych działań. Skarżący zarzucił radcy prawnemu (…)dokonanie bezprawnego przeszukania gabinetu p. (…), podczas którego zostały wyniesione Jego prywatne rzeczy. Jednocześnie, w skardze podniesiono, że wiedząc, że w budynku znajduje się Skarżący, radca prawny (…)nie umożliwiła mu wejścia do biur mieszczących się przy ul. (…)w (…) na III piętrze i obserwowania całokształtu sytuacji. W skardze p. (…)podniósł również, że radca prawna (…)pomagała p. (…)i p. (…) pakować rzeczy znajdujące się w biurze budynku położonego, przy ul. (…)w (…) (III piętro). Ponadto, wyżej wymienieni dokonali zniszczenia

mienia należącego do (…) (dalej jako: (…)) w (…) (m.in. uszkodzenia aluminiowej zabudowy wejściowej na piętro, powybijanych szyb drzwi wewnętrznych, uszkodzeń drzwi wewnętrznych oraz ościeżnic, powyrywanych kabli instalacji komputerowej, przecięcia światłowodu przebiegającego przez lokal). Wraz ze skargą przedłożono dokumenty oraz płytę DVD na potwierdzenie zarzutów.

Zarzuty przedstawione w skardze wynikają z art. 6 i art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.) w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 75 z późn. zm.).

W ramach czynności sprawdzających Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawych w Lublinie wezwał radcę prawnego (…)do złożenia pisemnych wyjaśnień odnośnie zarzutów skargi, które to wyjaśnienia radca prawny złożyła wraz z dokumentami oraz płytą DVD na potwierdzenie swojego stanowiska w sprawie. Radca prawny (…) wyjaśniła, że skarga nie zawiera prawdziwych danych. Skarżący opisuje w nich sytuacje, które nie miały miejsca. Działania podjęte przez Skarżącego są związane z przebiegiem rozprawy w sprawie z powództwa spółki (…) (sygn. akt (…)), w której radca prawny uczestniczyła w dniu (…)roku, a z której przebiegu Skarżący jako pozwany nie był zadowolony. W ocenie radcy prawnego (…)tydzień po ww. rozprawie Skarżący postanowił wnieść skargę próbując Ją w ten sposób zniechęcić lub przestraszyć.

Odnosząc się do zarzutu asystowania przy bezprawnym rozwierceniu zamka wejściowego do biur przy ul. (…), a następnie przeszukania pomieszczeń biurowych przy wyraźnym sprzeciwie Skarżącego radca prawny (…)przedstawiła następujące okoliczności i wyjaśnienia. Otóż, w dniu (…) roku uchwałami zgromadzenia wspólników spółek (…) oraz (…). Skarżący został odwołany z pełnienia funkcji odpowiednio (…)oraz odwołany z członkostwa w zarządach ww. spółek. Sąd Okręgowy w (…) w dniu (…)roku (sygn. (…)), a następnie Sąd Apelacyjny w (…) w dniu (…) roku (sygn. akt (…)) prawomocnie orzekły, że uchwała o odwołaniu Skarżącego z zarządu spółek jest skuteczna. Dwa dni po dniu, w którym doszło do odwołania Skarżący wyrzucił z biura pracowników (…)i przez ponad tydzień nie wpuszczał do biura zarówno pracowników spółki, jak i członków zarządu ani właściciela budynku. Spółka złożyła doniesienie do Prokuratury zwracając się jednocześnie z wnioskiem o pomoc w uzyskaniu dostępu do biura, a w szczególności do zamkniętych w nim dokumentów. Otwarcie biura było zaplanowane na dzień (…)roku. W tym dniu okazało się,

że właściciel budynku nie posiada kluczy do biura i nie jest w stanie go otworzyć, z uwagi na prawdopodobnie zmienione zamki. Jedyną osobą, która posiadała klucz był Skarżący, który twierdził, że przejął biuro i odmówił jego otwarcia. Podczas zdarzenia na miejscu byli obecni, wezwani na miejsce zdarzenia z Skarżącym, policjanci z (…) w (…) (6 osób), którzy podjęli negocjacje ze Skarżącym, aby otworzył drzwi i przekazał klucze do biura. Skarżący stanowczo odmówił. Obecni podczas zdarzenia policjanci wyrazili zgodę na rozwiercenie zamków i umożliwienie spółce wyniesienia z biura jej dokumentów. Po otwarciu biura okazało się, że zniknęły dokumenty, oraz laptop należące do spółki. Przez cały czas, kiedy odbywało się pakowanie dokumentów przez pracowników spółki, a firma przeprowadzkowa je wywoziła, obecni byli policjanci, którzy pilnowali porządku w budynku, a przede wszystkim izolowali Skarżącego, który swoim zachowaniem naruszał porządek. Spółka złożyła zawiadomienie do Prokuratury o zniknięciu dokumentów spółki, zaś policja dokonała przeszukania domu Skarżącego oraz zajmowanych przez Niego pomieszczeń, przy ul. (…)skutkiem czego część dokumentów spółki została zabezpieczona przez Prokuraturę.

Wobec powyższego, Skarżący w dniu (…)roku nie będąc członkiem zarządu nie był uprawniony do korzystania z pomieszczeń i dokumentów spółki z wyłączeniem innych osób, w tym pracowników i członków zarządu spółki. Radca prawny (…)w wyjaśnieniach podniosła, że kluczowym celem podjętych działań było uzyskanie dostępu do dokumentów, komputerów i kasy spółki z uwagi, iż w biurze znajdowały się materiały objęte tajemnicą radcowską. Wskazane zostało również, iż w biurze przy ul. (…)przechowywane były rzeczy należące do spółek (…) i (…)r. W ramach jednego lokalu poszczególne pokoje były zajmowane przez odpowiednie spółki. Należy jednak zauważyć, iż pracownicy spółek z grupy (…) i spółek należących do (…) korzystali ze swoich biur na zasadzie wyłączności. Wspólne były łazienki, kuchnia i przedpokój. W dniu (…) roku kiedy spółka (…) wyprowadzała się z biura, dokumenty firmy (…)i (…) również były wynoszone, tyle że przez pracowników tych firm. Mimo, że Pan (…)nie wszedł do biur przy ul. (…) III piętro to Jego pracownicy mieli swobodny dostęp do tych pomieszczeń i wynosili dokumenty należące do spółek (…). Po weryfikacji przez pracownika spółki należącej do Skarżącego ustalono, że w pokoju nie było dokumentów spółek z grupy (…). Żadne dokumenty nie zostały z niego wyniesione. Zaś rzeczy wyniesione z gabinetu Skarżącego (fotel obrotowy i monitor) nie stanowiły Jego prywatnej własności, lecz należały do spółek grupy (…). Odnośnie stwierdzenia Skarżącego, że z gabinetu zniknęły Jego prywatne rzeczy wskazano, że w tym przedmiocie toczyło się postępowanie prowadzone przez (…)w (…), które zostało umorzone z uwagi, iż w

zawiadomieniu o możliwości popełnienia przestępstwa Skarżący nie wskazał, jakie to miałyby być rzeczy. Radca prawny (…)wskazała, że spółka wyprowadzając się zabrała wszystkie należące do Niej przedmioty i dokumenty. Nie doszło do zniszczenia mienia (…) w (…). Wobec powyższego, radca prawny (…)stwierdziła, że nie naruszyła w swojej pracy w żaden sposób zasad etyki radcowskiej, a wykonywanie czynności, czy podjęte działania nie naruszały jakichkolwiek zasad czy przepisów. Radca prawny podkreśliła, że działała w interesie spółki z grupy (…) dążąc do tego, aby spółki odzyskały należące do nich dokumenty i sprzęt po tym jak bezprawnie były one przetrzymywane przez Skarżącego. Do wyjaśnień załączone zostały dokumenty wraz z płytą DVD na potwierdzenie stanowiska radcy prawnego (…)o niezasadności zarzutów skargi.

W uzupełnieniu wyjaśnień radca prawny (…)przedstawiła zawiadomienie z Prokuratury Rejonowej (…)w (…) w sprawie o sygn. akt (…), z którego wynika, że do Sądu Okręgowego w (…)skierowany został akt oskarżenia przeciwko Skarżącemu oskarżonemu o popełnienie przestępstwa z art. 271a § 1 kk. z zb. z art. 13 § 1 kk. w zw. z art. 286 § 1 kk. w zw. z art. 294 § 1 kk. z zw. z art. 12 § 1 kk. w zw. z art. 11 § 2 kk. i inne.

Postanowieniem z dnia (…)roku, sygn. akt RD- (…)Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie radcy prawnego (…)wobec braku przewinienia art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 75 z późn. zm.) w związku z art. 6 i art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku). Postanowienie zostało odebrane przez Skarżącego w dniu (…)roku.

Dnia (…)roku do biura Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęło odwołanie od postanowienia z dnia (…)roku wydanego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców prawnych. Zdaniem Skarżącego postanowienie w sprawie odmowy wszczęcia dochodzenia w sprawie radcy prawnego (…)było bezzasadne ze względu na:

- obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na jego treść, tj. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na bezzasadnym uznaniu, że brak jest dostatecznych danych uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa przewinienia dyscyplinarnego przez

radcę prawnego (…)podczas gdy, obiektywna, wszechstronna analiza aspektów sprawy powinna prowadzić do odmiennego wniosku, a materiał dowodowy daje pełne podstawy, aby uznać, iż doszło do jego popełnienia,

- rażącą obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 4, 7, 92 k.p.k. poprzez niedostrzeżenie konieczności przeprowadzenia niezbędnych czynności prowadzących do wyjaśnienia wątpliwości dostrzeżonych już na samym początku, a wskazanych w uzasadnieniu skarżonego postanowienia, w tym zaniechanie zwrócenia się do p. (…)o wskazanie osób widocznych w nagraniu, a następnie ich przesłuchanie, poczynienie ustaleń na podstawie fragmentów materiału dowodowego oraz bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, przez co wydanie skarżonego postanowienia jest przedwczesne,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez przyjęcie, że zachowanie radcy prawnego nie wypełnia znamion przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z naruszeniem art. 6 i 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w sytuacji gdy szczegółowa analiza zachowań podejmowanych przez radcę prawnego (…), w szczególności osobiste przeszukanie dokumentów należących do p. (…), prowadzi do odmiennego wniosku.

Rozpoznając sprawę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie co skutkuje utrzymaniem w mocy postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia (…)roku, sygn. akt RD-(…)odmawiającego wszczęcie dochodzenia wobec radcy prawnego (…)o naruszenie zasad etyki i godności zawodu radcy prawnego.

Na wstępie należy zaznaczyć, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w pełni podziela ocenę zawartą w zaskarżonym postanowieniu, iż czyny przypisywane przez p. (…)radcy prawnemu (…)nie zawierają znamion przewinień dyscyplinarnych zawartych w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 75 z późn. zm.) w związku z art. 6 i art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Lublinie rozpatrując zarzuty zawarte w odwołaniu uznał, że nie zasługują one na uwzględnienie. Z zebranego materiału wynika, iż nie istnieją obiektywne podstawy do uwzględnienia zarzutów przedstawionych w odwołaniu, a zarazem do wszczęcia podstępowania dyscyplinarnego wobec radcy prawnego (…).

Przechodząc do meritum podniesionych w odwołaniu zarzutów Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, że wbrew zawartym w odwołaniu twierdzeniom, nie dopatrzył, aby radca prawny (…)w toku wykonywanych czynności naruszyła obowiązujące przepisy w tym ustawę o radcach prawnych czy też normy Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił, iż z treści zgromadzonych dowodów, opisu czynów i okoliczności faktycznych jednoznacznie wynika w działaniu radcy prawnego (…)brak znamion czynu zabronionego objętego normą art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. Skoro działania, których dotyczył sprzeciw strony skarżącej w zakresie wszczęcie postępowania dyscyplinarnego celem pociągnięcia radcy prawnego do odpowiedzialności nie zawierały znamion czynu zabronionego, to naturalną konsekwencją jest odmowa wszczęcia dochodzenia na podstawie 17 § 1 pkt 1 k.p.k. W przypadku materialnej przesłanki czynu wymienionego w ww. przepisie chodzi o sytuację, kiedy czyn karalny nie miał miejsca bądź też brak jest dowodów dostatecznie uprawdopodabniających fakt jego popełnienia. W takim przypadku można mówić, iż istnieje pewność, że działanie wypełniające znamiona przestępstwa faktycznie nie wystąpiło bądź też brak jest dostatecznych podstaw do udowodnienia zaistnienia takiego czynu. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podtrzymuje stanowisko wyrażone przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w postanowieniu z dnia (…)roku, w którym wskazano, że nie istnieje dostateczne uprawdopodobnienie do popełnienia czynu karalnego przez radcę prawnego (…).

Również zarzut określony w art. 4, 7, 92 k.p.k. w sposób ogólny odnosi się do całości ustaleń faktycznych stanowiących podstawę orzeczenia sądu na każdym etapie postępowania. Z utrwalonego orzecznictwa zarówno Sądu Najwyższego jak również Sądów Apelacyjnych wynika, że dla skuteczności zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. konieczne jest wykazanie przez Skarżącego jakich konkretnie uchybień w procesie oceny poszczególnych dowodów dopuścił się Sąd. Omawiany zarzut nie może bowiem sprowadzać się tylko do tego, że Skarżący zakwestionuje sposób oceny określonych dowodów tylko dlatego, że wynik tej oceny nie jest korzystny dla strony skarżącej *(Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 lipca 2019 roku, sygn. akt II AKa 8/19*).

Odnosząc się do podniesionego przez Skarżącego zarzutu obrazy art. 4 k.p.k. przypomnieć należy, iż w świetle jednolitego i utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przepis ten statuuje zasadę obiektywizmu, która odnosi się do organów prowadzących postępowanie karne, aby badały i uwzględniały w jego toku okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Na tle tej zasady Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał pogląd, że przepis ten formułuje jedną z naczelnych zasad procesu o charakterze dyrektywy ogólnej, stąd też jego naruszenie nie może stanowić samodzielnej podstawy środka odwoławczego. Respektowanie zasady bezstronności gwarantowane jest w przepisach szczegółowych i dopiero wskazanie ich obrazy może uzasadniać zarzut (*Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2003 r., II KK 31/03*).

Podniesione w odwołaniu z dnia (…)roku argumenty nie zasługują na uzasadnienie. Sąd nie dopatrzył się okoliczności, które mogłyby stanowić podstawę do uznania zachowania radcy prawnego za przewinienie dyscyplinarne. Z normatywnej treści art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych wprost wynika, że radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. Natomiast w świetle regulacji Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r., radca prawny obowiązany jest dbać o godność zawodu nie tylko przy wykonywaniu czynności zawodowych, ale również w działalności publicznej i w życiu prywatnym (art. 11 ust. 1). Naruszeniem godności zawodu radcy prawnego jest w szczególności takie postępowanie radcy prawnego, które mogłoby zdyskredytować go w opinii publicznej lub podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego (art. 11 ust. 2). Radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami (art. 6).

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podzielił argumenty przytoczone, że w przedmiotowej sprawie zachowanie radcy prawnego (…)zasadnie nie zostało zakwalifikowane przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, jako zachowanie niezgodne z prawem bądź zasadami etyki zawodowej czy też naruszające obowiązki zawodowe.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Lublinie zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie radca prawny (…)

dopuściła się przewinienia dyscyplinarnego. Prowadzone postępowanie dyscyplinarne przeciwko radcy prawnemu ma przede wszystkim zmierzać do ustalenia czy doszło do naruszenia przez radcę prawnego obowiązków nałożonych na niego przez obowiązujące przepisy w szczególności przez ustawę z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 75 z późn. zm.) w związku z art. 6 i art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w Lublinie dokonał oceny treści skargi, stanowiska radcy prawnego (…)złożonego na piśmie oraz dokumentów zgromadzonych w trakcie postępowania. W zaskarżonym postanowieniu Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w Lublinie odniósł się do zarzutów przedstawianych w skardze poddając je analizie i ocenie. Radca prawny (…)przedłożyła wyczerpujące wyjaśnienia, w których przedstawił zakres spraw, które prowadził dla Skarżącego. Według radcy prawnego, zawsze przestrzega najwyższych standardów w zakresie prowadzenia Kancelarii, a także doraźnego doradztwa w bieżących sprawach spółek (…)oraz (…).

Postępowanie prowadzone przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym nie znalazło żadnych nowych okoliczności pozwalających na poczynienie odmiennych ustaleń i dlatego też Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przyjął w całości ustalenia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego stwierdzające, iż radca prawny (…)nie dopuściła się zarzucanych przez Skarżącego naruszeń Etyki Radcy Prawnego oraz przepisów ustawy o radcach prawnych.

W tym miejscu Okręgowy Sąd Dyscyplinarny pragnie zauważyć, że postępowanie dyscyplinarne ma na celu eliminowanie negatywnych, sprzecznych z ustawą o radcach prawnych i zasadami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego zachowań przedstawiciela tegoż zawodu. W żadnym wypadku postępowanie dyscyplinarne i ewentualne orzeczenie kary dyscyplinarnej nie mogą być traktowane jako element osobistego jak również negatywnego stosunku Skarżącego do radcy prawnego wykonującego czynności zawodowe zgodne z przepisami postępowania procesowego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał w pełni argumentację prawną przedstawioną przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia dotyczącą poszczególnych zarzutów sformułowanych przez Skarżącego, bowiem

argumentacja ta oparta jest o obowiązujące przepisy prawa jak również aktualne orzecznictwo sądowe.

W niniejszej sprawie okoliczności wskazane przez Skarżącego oraz ujawnione w toku czynności wyjaśniających prowadzonych przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, jak również ustalenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Lublinie nie dają podstaw do uznania, iż zachowanie radcy prawnego (…)stanowiło przewinienie dyscyplinarne.

Mając powyższe na uwadze, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Lublinie uznając rozstrzygniecie Zastępy Rzecznika Dyscyplinarnego za prawidłowe i zasługujące na podzielenie, orzekł jak w sentencji.

POUCZENIE

Zgodnie z art. 426 § 1 kodeksu postępowania karnego w związku z art. 74[1] ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 75 z późn. zm.) postanowienie jest ostateczne i nie służy od niego prawo wniesienia odwołania do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.

Przewodniczący	***Członkowie***	
……	……	……
Tomasz Grabek	*Paweł Kutrzuba*	*Olimpia Marcewicz - Kochnio*